

ше тя и се мъчеше да се изскубне изъ ржцетѣ на женитѣ — Мурадъ! Мурадъ! Пуснете ме... Мурадъ!...

На два-три пжти тя се впускаше къмъ кладенеца, като че искаше да се хвърли. Насила я отведоха настрана. Разчорлена, съ изсъхнали вече очи, тя зави низко, проточено, като че не плачеше, а пѣеше.

Кара-Хасанъ сжщо бѣше дошелъ и бѣше се приготвилъ: завързанъ съ вжжето презъ кръста и презъ чатала, съ запретнати крачоли и голъ надъ пояса. Щомъ дойде поручикътъ, изслуша онова, което му разправиха, погледна, както бѣха направили другитѣ, въ кладенеца и заповѣда да спущатъ Кара-Хасана. Десетина мъже се заловиха за колелото — спущаха го бавно, предпазливо. Най-после вжжето се свърши додето трѣбваше — Кара-Хасанъ бѣше стигналъ до водата. Всички мълчаха и чакаха. Мина се доста време, което се стори извънредно дълго. Изведнажъ тънкото вжже, което се спущаше напоредъ дебелото и служеше да се подава знакъ, се размърда и заигра. Кара-Хасанъ даваше знакъ да го вадятъ. Мъжетѣ пакъ се заловиха за колелото — конътъ отдавна бѣше туренъ настрана. Скоро се показва Кара-Хасанъ. Но що има? Както си бѣше черенъ, Кара-Хасанъ изглеждаше зеленъ. Лицето му бѣше издраскано и разкъравено.

— Де е онзи? Защо не го извади? — извика поручикътъ.